

ANSAMBLUL CLARINO

*Picture yourself in a boat on a river
With tangerine trees and marmalade skies
Somebody calls you, you answer quite slowly
A girl with kaleidoscope eyes
(Lucy In The Sky With Diamonds, Beatles)*

Clarinetul, îmi povestește Emil Vișenescu, este ca un cameleon, atât de repede își schimbă culoarea și starea. La începutul secolului al XVIII-lea, domnul Johann Christoph Denner a făcut primele încercări ale acestui nou instrument pe care îl dorea mult mai precis în redarea sunetelor decât ce exista până atunci; clarinetul a avut de la început o viață proprie și s-a dovedit mult mai versatil și subtil sonor față de ce își imagina chiar creatorul său. Foarte ușor treci din registrul acut în cel grav, foarte ușor exprimi emoții și trăiri contradictorii – specifice, de altfel, naturii umane. Felul în care cântă la el, distanța și întreaga poziție corporală modifică timbralitatea instrumentului, atât de profund se poate asocia și poate exprima caracterul vieților noastre. Și nu există doar un singur tip de clarinet, sunt nenumărate variante, iar unele dintre ele sunt în exemplar unicat în România și le auziți doar dacă ascultați Clarino, ansamblul creat de Emil Vișenescu pentru a transmite mai departe dragostea pentru familia aceasta de instrumente. Cea care a donat instrumentele rare (clarinet piccolo în mib, clarinet alto în mib, clarinet bas în Sib și clarinet contrabas în Sib) este doamna Silvia Schwarzenbach, clarinetistă și profesoară elvețiană, iar ansamblul îi datorează chiar existența sa.

Clarino este la fel de cameleon ca instrumentul în sine – se poate adapta necesităților partiturii și contextului, cuprinde muzicieni între 19 și 38 de ani, cântă muzică simfonică, jazz, contemporană, chiar și puțin Piazzolla. Nu se știe din ce motiv, fetele sunt prea puțin atrase de clarinet... păcat. Muzica le așteaptă încă pe cele mai talentate și elegante clarinetiste. Ansamblul Clarino duce cu sine o anumită boemie, o stare de visare, de speranță. Este un ansamblu dedicat educației și ținut în viață de dorința ca muzica cultă să devină parte dintre obiceiurile vieții, nu din excepțiile sale. Îl întâlniți în festivaluri (George Enescu, Săptămâna Internațională a Muzicii Noi, Meridian și Chei) și, sperăm, cât de repede posibil pe un disc.

